

105 anys de reflex montsenyenc

Començava a fer fred. Era qüestió de decidir-se, ja que aviat no podria fer aquell viatge que havia promès al seu jove amic.

Fet i fet, un divendres de la segona quinzena d'octubre, després d'esmorzar, sortia de casa seva, a Sant Gervasi, per agafar el tren de tres quarts de dotze del migdia que el portaria fins als peus del Montseny.

Després d'una hora llarga de viatge, des de la finestreta del tren veï unes muntanyes al fons que retallaven el paisatge sota un cel d'un blau intens i, en un primer pla, un mosso amb un matxo; segur que era el que l'havia d'esperar per portar-lo fins aquella masia enlairada on, segons li explicaven les cartes del seu amic, sentiria "rajar clara la parla".

Guardà el llibre i la manta amb què s'havia proveït per por de passar fred i baixà del tren a l'estació dita d'Aiguafreda, encara que aquell poblet, segons va poder llegir, es deia l'Abella.

Pujant pel costat de la riera d'Avencó, costa amunt, al cap d'una bona estona, sense ni adonar-se'n, arribà davant un casalot on els lladrics dels gossos el "despertaren" de l'encantament amb què contemplava aquella natura, ara ja esmorteïda pels primers colors de la tardor d'aquell any de 1902.

Davant l'ermita dedicada a sant Isidre, l'esperava aquell a qui batejaria com "l'amic febrós" per les seves inquietuds espirituals i terrenals.

A l'entrada de la casa, la padrina també esperava aquell "senyor de Barcelona" que, segons li havia explicat el jove estudiant d'arquitectura, feia versos. Al costat de l'àvia, la neta d'onze anys frisava per conèixer també don Joan, com sentia que l'anomenaven a casa.

En aquella casa, la Figuera, Joan Maragall hi va passar uns dies en companyia del seu bon amic Josep Pijoan, que en aquell "racó de muntanya seca i alterosa" passava temporades, tot anotant les rondalles i les cançons de pastors i carboners.

Maragall, ja de retorn a Barcelona, va escriure a Pijoan: «Vaig arribar aquí escampant l'alegria del Montseny entre els meus, i tots me n'han sabut molt grat, i a vostè principalment per haver sigut el temptador.»

A la primavera de l'any següent, el poeta del sentiment va voler tornar a passar uns dies a la Figuera. Durant la segona estada en aquells paratges va ser quan la inspiració el prengué al pla de la Calma i, davant aquelles muntanyes que s'estenien davant seu com

un ventall obert, escrivia: «Aquell encantament de cap al tard / allà en els plans més alts, / al peu dels cims augustes...» Era el començament de la poesia que, com a remembrança d'aquella visió, titulà *Del Montseny*.

També va ser durant aquells dies de "reflex montsenyenc", tot sentint xerrar carboners, pastors i pagesos i escoltant les seves cançons, que començà a concebre la seva teoria poètica que anomenà com de la "paraula viva", que donaria vida al seu conegut assaig *Elogi de la paraula*, on trobem reflexions sobre el llenguatge com aquesta: «I no trobo pas res més bell que amb amor d'un cert llenguatge anar recorrent la terra que el parla per la boca de sos naturals. I encontrada per encontrada, poble per poble, casa per casa, trobar el pul·lulant de varietats, senyal de vida; veure el gest dels llavis suaument canviar d'un lloc a l'altre amb la naturalesa del terror i les menes de conreus i altres treballs: sentir el so vocal obrir-se i tancar-se com els plans i les muntanyes, gradualment o de sobte, mes sempre amb una música nova; i tota la frase girar-se vivament en mil posicions tan gracioses com impensades; i el goig de descobrir com flors desconegudes paraules sempre noves per a dir unes coses mateixes, i també com una mateixa paraula cobra i perd i recobra tants valors i vol dir tantes coses distintes: enfonsar delitósament el sentit en el bon dialecte, que servei el tresor immens de l'expressió humana.»

Ja a partir de la primera vegada que va pujar al Montseny, Maragall establí una cordial relació amb la gent de la Figuera, en especial amb aquella nena d'onze anys, la Lola, que li escrivia cartes amb uns versos dels quals el poeta parlava així: «Aqueixa meravellosa criatura que em parla amb una poesia que m'avergonyeix, i me sento indignat de contestar, la meua ànima n'ha tret unes ales que se l'enduen amunt, amunt...»

Hem cregut que pagava la pena recordar que enguany, aquest octubre, es compleixen 105 anys de la primera ascensió del poeta Joan Maragall i Gorina al Montseny. El poeta va voler agrair a Pijoan els moments passats al Montseny amb aquestes paraules: «Per vostè, com per ningú, he vingut a conèixer la puresa de la terra.»

Tal vegada seria hora que, al pla de la Calma, s'hi recordés el pas d'un dels poetes més grans, sentits i estimats de Catalunya.

Xavier Cateura i Valls

Joan Maragall i Gorina, 1903 (B.C.).

«Ail Altes soletats, que en sou, de dolces
amb els herbatges verds
on canta l'esquellot de la ramada,
i el bosc silenciós i la masia lassal!...»
Del Montseny

DARSANA

TALLERS i CURSOS INTENSIVS
2007 - 2008

- Taller de Morfopsicologia (10 novembre - matí)
- Taller per despertar la força femenina (28 d'octubre)
"La Diosa que hay dentro de ti"
- Taller "El poder del perdó" (26 d'octubre tarda)
- Taller de Reiki (24 i 25 novembre - matí)
Nivells I, II, III i maestria
- Taller de Hatha Ioga i Tantra Ioga (17 i 18 de novembre)

Si t'apuntes a qualsevol
d'aquests tallers
o cursos pots escollir
1 SESSIÓ GRATUÏTA de:
TERÀPIA DE POLARITAT
QUIROMASSATGE
REFLEXOLOGIA PODAL

Concert "Música de la Índia" (17 de novembre - 20h)

Conferència "Astrologia esotèrica" (9 de novembre - 20h)

C/ Bruniquer nº7, 1er esquerra (davant Policlínica) • Granollers • Tel.: 93.879.52.17 • www.darsana.net